

Abstrakt

Cílem této práce bylo představit pojetí askeze v životě a díle Simone Weilové a matky Marie Skobcovové. Proto jsem první dvě kapitoly postupně věnovala životu každé z nich, abych představila jejich asketické cesty v kontextu jejich života. Ve třetí kapitole jsem srovnávala v čem jsou si jejich cesty blízké a v čem se naopak odlišují. Zabývala jsem se také limity obou duchovních cest a v závěru práce i tím, v čem mohou být jejich asketické cesty aktuální a inspirativní dnes.

Obě ženy svým asketickým přístupem vycházely ze svého osobního vztahu k Bohu, jakkoliv různě své teologické zázemí pojímaly. Právě tento vztah byl pro obě určujícím východiskem i cílem, k němuž směřovaly. U obou z nich jejich životní postoj, tedy i vlastní asketický přístup do značné míry podmiňovalo vlastní setkání s utrpením, ať již v podobě úporných a neutuchajících bolestí hlavy u Simone Weilové, či ztráty nejbližších u matky Marie Skobcovové. Vlastnímu utrpení navzdory, či právě pro tuto vlastní zkušenost, byly obě otevřené utrpení druhých a připravené vydat pro ně sebe samé tak, jak to vprostřed válečných dní bylo nejpotřebnější. Nejde zde o prvoplánové mučednictví, ale o radikální odmítnutí jakéhokoliv kompromisu s politickou a ekonomickou mocí a neustálé úsilí o vítězství života nad smrtí, otroctvím, násilím a zmarem.

Ani v současnosti nepřestává být inspirativní a hodná následování jejich odvaha překročit vlastní hranice a být otevřeni tomu, co za nimi můžeme nalézt. To se týká jak odhodlání nabídnout pomoc těm, kdo jsou aktuálně v nouzi, tak i vstřícnosti k jinému náboženskému zázemí, z něhož tito mohou vycházet. Marie Skobcovová je příkladem, že není nutné vzdávat se vlastního denominačního prostředí, naopak, pevné zázemí vlastní tradice může být zdrojem síly a odhodlání vykročit k těm, kdo to potřebují, ať už je jejich vyznání jakékoliv. Simone Weilová může být naopak inspirativní v otevřeném a intelektuálně aktivním přístupu k jiným náboženským tradicím a ukazuje, jak je jejich odlišnost často pouze zdánlivá a týká se více rozdílného názvosloví a mnohobarevnosti jejich ritů než samé podstaty, k níž odkazují a ke které směřují. Obě svým životem a obětavým sebeodevzdáním ukazují, že je stále více toho, co nás spojuje než odlišností, na nichž by bylo nutné lpět.